

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 35Ek/904/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122278042
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6122278042.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 4256/8, 833 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 749 542, proti povinnému: G.. Q. W., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX X., o vymoženie peňažného nároku vo výške 9 286,28 eur s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, o návrhu na vykonanie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 35Ek/904/2022 zo dňa 20.04.2022, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a** .

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným dňa 01.04.2022, domáhal od povinného vymoženia pohľadávky vo výške 9 286,28 eur s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, na základe exekučného titulu - Platobný rozkaz č. k. 12C/95/2013 - 31 vydaný Okresným súdom Trebišov dňa 15.05.2013.

2/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 20.04.2022 rozhodnutie, ktorým zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti vymoženia trov exekúcie oprávneného vo výške 42 Eur. Svoje rozhodnutie za použitia ustanovení § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 6 ods. 1-2, § 9 ods. 1, 3 a § 10 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“) odôvodnil tým, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie zistil, že oprávnený podal opätovný návrh podľa § 9 ods. 1 a nasl. ZoUNEK. Oprávnený sa v podanom opätovnom návrhu domáhal aj vymoženia trov exekúcie vo výške 42 eur, ktoré predstavujú trovy starej exekúcie, a ktoré boli uložené oprávnenému upovedomením o zastavení starej exekúcie zo dňa 19.01.2022, aby ich zaplatil súdnemu exekútorovi: JUDr. Hugovi Hýbalovi, ktorý viedol starú exekúciu pod sp. zn. EX 705/2016, sp. zn. súdu 6Er/854/2016. Predmetné upovedomenie však nie je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, a zároveň trovy vo výške 42 eur predstavujú nárok priznaný súdnemu exekútorovi: JUDr. Hugovi Hýbalovi voči oprávnenému. Upovedomenie je teda exekučným titulom súdneho exekútora výlučne voči oprávnenému, čo vyplýva aj z ustanovenia § 6 ods. 2 ZoUNEK. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že oprávnený nemôže tento nárok prenášať v novom exekučnom konaní na ťarchu povinného, čo potvrdzuje aj príslušné ustanovenie § 9 ods. 3 ZoUNEK, podľa ktorého oprávnený za podanie opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (repodaji) nemá, okrem náhrady súdneho poplatku, nárok na náhradu iných trov spojených s jeho podaním. Zákon tu jednoznačným a kogentným spôsobom ustanovil osobu povinnú platiť trovy starej exekúcie súdnemu exekútorovi, pričom v žiadnom svojom ustanovení nestanovil povinnosť inej osoby platiť trovy starej exekúcie súdnemu exekútorovi v rámci pôvodného exekučného konania. Oprávnený tak nie je aktívne vecne legitimovaný na vymoženie trov vo výške 42 eur, a rovnako ani povinný v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaný na ich uhradenie. Zároveň tento nárok nebol priznaný exekučným titulom, ktorý by si mohol oprávnený uplatniť v návrhu

na vykonanie exekúcie časti E) Vymáhaný nárok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie zistil vyšší súdny úradník rozpor návrhu na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie s Exekučným poriadkom, a preto v súlade s ustanovením § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie vo výške 42 eur zamietol.

3/ Proti rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorou žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vydať poverenie na vykonanie exekúcie v rozsahu údajov uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie. Uviedol, že z gramatického výkladu ustanovenia § 9 ods. 3 ZoUNEK vyplýva, že si za podanie opätovného návrhu nemôže oprávnený uplatniť inú náhradu trov spojených s jeho podaním než je súdny poplatok. Podľa názoru oprávneného to však neznamená, že si pri podaní opätovného návrhu nemôže uplatniť náklady, ktoré mu už vznikli a ktorých vznik nesúvisí s podaním opätovného návrhu. Slovné spojenie „spojených s jeho podaním“ sa podľa názoru oprávneného vzťahuje výlučne na trovy, ktoré vznikli oprávnenému v príčinnej súvislosti s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie, a to súdny poplatok a prípadné ďalšie trovy súvisiace s podaním opätovného návrhu, napr. ako úkonu právnej služby. Nemožno opomenúť, že oprávnený môže mať náklady tak pri podaní pôvodného návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj pri podaní opätovného návrhu na vykonanie exekúcie. Oprávnenému nič nebráni, aby si uplatnil náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti so zastavením starej exekúcie. Trovy zastavenej exekúcie vo výške 42, Eur bol oprávnený na základe zákona povinný uhradiť v dôsledku zákonnej právnej úpravy, ktorá ex lege rozhodla o zastavení exekúcie pôvodne vedenej JUDr. Hýbolo. Oprávnený svojím konaním procesne nezavinil zastavenie exekúcie EX 705/2016, a keby povinný zodpovedne pristupoval k plneniu svojich povinností, ktoré mu boli uložené súdnym rozhodnutím, nemusel oprávnený znášať náklady zastavenej starej exekúcie. Oprávnený sa domnieva, že účelom § 9 ods. 3 ZoUNEK je odbremeniť povinného od ďalších trov, ktoré by sa v súvislosti s novým exekučným konaním mohli od povinného vymáhať, nie však vylúčiť možnosť oprávneného uplatniť si náklade, ktoré mu už vznikli pred podaním opätovného návrhu. Takýto výklad navyše podporuje dôvodová správa k ZoUNEK, ktorá predpokladá, že oprávnený si môže a bude uplatňovať pri podaní opätovného návrhu paušálne trovy starej exekúcie ako príslušenstvo pohľadávky. Exekučný poriadok je vo vzťahu k ZoUNEK úpravou lex generalis. ZoUNEK ako lex specialis osobitne upravuje tie situácie, ktoré všeobecný právny predpis neupravuje. V zmysle právnej úpravy je príslušenstvo pohľadávky späť s istinou pohľadávky. Ustanovenie § 9 ods. 2 ZoUNEK sa má vykladať tak, že pohľadávkou sa má rozumieť tak istina pohľadávky ako aj jej príslušenstvo. Pokiaľ teda nedôjde k premlčaniu istiny pohľadávky v zmysle tohto ustanovenia, nemalo by dôjsť ani k premlčaniu jej príslušenstva. Ustanovenie § 9 ods. 3 ZoUNEK nepojednáva o príslušenstve pohľadávky, preto je logické, že tento nárok ustanovenie § 9 ani nevylučuje uplatniť v opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie. V dôsledku úhrady sumy 42 Eur súdnemu exekútorovi sa táto uhradená položka pretransformuje na príslušenstvo pohľadávky oprávneného podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka voči povinnému. Na základe uvedeného v čase podania návrhu na opätovnú exekúciu už tento náklad existoval v podobe uhradených paušálnych trov ako príslušenstvo pohľadávky vo forme nákladov spojených s jej uplatnením v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a je preukázaný samotným upovedomením o zastavení starej exekúcie, ktoré oprávnený predložil ako povinnú prílohu k samotnému návrhu na vykonanie exekúcie. Ustanovenie § 6 ods. 2 ZoUNEK, na ktoré sa exekučný súd odvolal, je procesným ustanovením, ktorého cieľom bolo v čase zastavenia exekúcie jednoznačne určiť, voči komu si bude súdny exekútor uplatňovať nárok na úhradu trov zastavenej exekúcie. Oprávnený považoval zamietnutie opätovného návrhu na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie vo výške 42 Eur za nezákonný postup, ktorý nemá oporu v právnych predpisoch. Uvedený postup súdu má navyše aj ústavnoprávny charakter, a to v rovine porušenia práva oprávneného na súdnu ochranu, práva vlastníť majetok a práva na jeho ochranu. Poukázal i na právny názor Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil vo svojich viacerých uzneseniach (napr. II. ÚS 211/2020 z 12.05.2020) konštatoval, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 ZoUNEK, v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Exekučný súd tak nerešpektuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré Ústavný SR nepochybne patrí.

4/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

7/ Podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK okrem náhrady súdneho poplatku za návrh podľa odseku 1 oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.

8/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami sudca preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná. Sudca sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, ktorým zamietol návrh na vykonanie exekúcie v časti trov exekúcie oprávneného v exekučnom konaní v sume 42 eur.

9/ Oprávnenému nemožno v tomto exekučnom konaní dať za pravdu, že má nárok na náhradu trov exekúcie vo výške 42 eur, ktoré platil súdnemu exekútorovi pri zastavení starej exekúcie. Nedisponuje totiž spôsobilým exekučným titulom proti povinnému na náhradu týchto trov. Z ustanovenia § 6 ods. 3 ZoUNEK vyplýva, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov síce je exekučným titulom, avšak platí to len vo vzťahu súdny exekútor - oprávnený, ak by oprávnený dobrovoľne trovy zastavenej starej exekúcie neuhradil. Upovedomenie o zastavení starej exekúcie nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní mohol vymáhať trovy starej exekúcie od povinného. Nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Oprávnený preto nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Neobstojí ani názor oprávneného, že úhradou trov súdnemu exekútorovi dochádza k prechodu nároku na úhradu týchto trov na oprávneného voči povinnému na základe toho istého exekučného titulu, nakoľko to zákonodarca v žiadnej norme ZoUNEK neuviedol. Pohľadávku súdneho exekútora na trovy starej exekúcie po jej uhradení oprávneným nie je možné považovať ani za príslušenstvo podľa ustanovenia § 121 ods. 3 OZ opätovne vymáhanej pohľadávky oprávneného. Náklady spojené s uplatnením alebo bránením práva v (súdnom) konaní sa v zmysle § 121 ods. 3 OZ nestanú príslušenstvom pohľadávky skôr, než je o nich príslušným orgánom rozhodnuté. Ak strane (účastníkovi) konania príslušný orgán nárok na náhradu trov konania v určenej výške v konkrétnom konaní neprizná, nie je možné tieto trovy následne vymáhať ani v exekučnom konaní pre absenciu exekučného titulu ako materiálneho predpokladu vedenia exekúcie. V zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 Exekučného poriadku možno exekúciu vykonať ak povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu ukladá exekučný titul. Preto pokiaľ oprávnený disponuje exekučným titulom na hmotnoprávny nárok - istinu, úroky z omeškania, zmluvné úroky, zmluvnú pokutu a trovy základného konania (ktoré sú rovnako príslušenstvom pohľadávky), musel aj na vymoženie jej ďalšieho hmotnoprávneho príslušenstva (nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 42 eur) podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, predložiť spôsobilý exekučný titul, z ktorého vyplýva jeho právo uplatňovať si voči povinnému tento nárok v exekučnom konaní. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie sumy 42 eur od povinného, resp. ho v exekučnom konaní nepredložil a uvedené náklady oprávneného nie je možné podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK uplatňovať ani ako náhradu trov spojených s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

10/ Jedným z argumentov oprávneného pre priznanie trov, ktoré platil súdnemu exekútorovi v starej (zastavenej) exekúcii je dôvodová správa k ZoUNEK. Dôvodovú správu nemožno považovať za prameň práva, na základe ktorého by mal súd rozhodovať. Môže pre rozhodnutie súdu predstavovať len podporný výklad zákona, pričom záväzný výklad právnych noriem podáva jedine súd. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že text dôvodovej správy nekorešponduje s prijatým normatívnym textom zákona vo viacerých bodoch (napr. § 5 o náležitostiach upovedomenia o zastavení starej exekúcie alebo § 9 ods. 1 ZoUNEK týkajúci sa podoby exekučného titulu pri repodaji). Ak aj mal predkladateľ návrhu zákona pôvodný zámer, aby oprávnený mal nárok na náhradu paušálnych trov, ktoré platil exekútorovi pri zastavení starej exekúcie a mohol si ich uplatniť pri repodaji, tento zámer sa nepretavil do prijatého zákona. Zo znenia § 6 ZoUNEK jednoznačne vyplýva, že paušálna náhrada trov predstavuje nárok súdneho exekútora a nie nárok oprávneného pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie, pričom znenie ustanovenia § 9 ods. 3 ZoUNEK potom bližšie stanovuje, že oprávnený má pri repodaji nárok len na náhradu súdneho poplatku a nemá nárok na náhradu trov

spojených s jeho podaním. Oprávnený svoj nárok tak odvodzuje od dôvodovej správy, izolovane od znenia účinnej zákonnej úpravy. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* a *lex posterior derogat legi priori* majú ustanovenia ZoUNEK, ktoré priamo upravujú posudzovanú právnu situáciu, prednosť pred inými ustanoveniami upravujúcimi exekučné konanie. Pokiaľ by sudy neaplikovali účinné znenie zákonných noriem, dopúšťali by sa svojvôle. Súd tak v tomto prípade aplikoval právny predpis upravujúci danú procesnú situáciu ako *lex specialis posterior*, ktorým je v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR viazaný a ktorý v ustanovení § 9 ods. 3 výslovne stanovuje, že ak oprávnený po zastavení starej exekúcie podá opätovný návrh na vykonanie exekúcie, okrem náhrady súdneho poplatku (ak je povinný ho platiť), nemá nárok na náhradu žiadnych iných trov spojených s jeho podaním.

11/ K námietke oprávneného, že ide o zásah do vlastníckeho práva sudca uvádza, že účinnosťou ZoUNEK došlo (vynímajúc ostatné dôvody zastavenia exekúcie), vo svojej podstate k legálnej definícii pojmu „nemajetnosť“, a teda k legálnej definícii skutkového stavu, pri ktorom dochádza k zastaveniu exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 03. 2017 (exekúciu súd zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie). Z ustanovenia § 3 ods. 2 ZoUNEK bez akýchkoľvek pochybností vyplýva zákonná prezumpcia, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie. Uvedené zistenie je aj dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 03. 2017. Pokiaľ sa za viac než päť rokov nepodarilo vymôcť nárok oprávneného, je to bez pochybností dôvodom na zastavenie exekúcie pre tzv. nemajetnosť povinného, zvlášť ak sudy majú rozhodovať podľa skutkového stavu, ktorý tu je v čase vydania rozhodnutia. Legitímne očakávanie oprávneného o vymožení jeho pohľadávky nie je možné považovať za „večné“ a teda trvajúce až do straty právnej subjektivity povinných osôb. Zákonodarca (tak ako je tomu vo väčšine právnych poriadkov iných štátov kontinentálneho systému práva, pretože systém časovo neobmedzeného výkonu rozhodnutia je výnimočným) pristúpil k regulácii uvedeného stavu zavedením časového obmedzenia trvania exekúcie (porovnaj § 61n ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku upravujúce zastavenie exekúcie po uplynutí času na zistenie exekvovateľného majetku povinného) s tým, že oprávnený má možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Náklady, ktoré s tým oprávnenému vznikajú, však znáša sám, nakoľko vo výsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Súd pri rešpektovaní ústavných pravidiel právneho štátu, nepovažuje za legitímne prenášanie nákladov spojených s (opakovaným) vedením exekúcie z oprávneného na povinného (či súdneho exekútora), pokiaľ oprávnený nie je s vedením exekúcie úspešný.

12/ V súvislosti s poukazom oprávneného na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 211/2020 zo dňa 26.05.2020, v odôvodnení ktorého ústavný súd uviedol, že „sťažovateľke nič nebráni podať opätovne návrh na vykonanie tejto exekúcie podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky“ možno na záver už len dodať, že podstatou uvedeného rozhodnutia bolo namietanie zásahov do práv sťažovateľky Upovedomením o zastavení starej exekúcie vydaným súdnym exekútorom podľa § 6 ZoUNEK, ktorým ju (v procesnom postavení oprávnenej) vyzval na úhradu paušálnych trov exekúcie. Predmetom skúmania teda nebol nárok oprávneného na vymáhanie trov starej exekúcie podľa § 6 ZoUNEK, pričom ústavný súd sa len v predposlednej vete odôvodnenia citovaného rozhodnutia zmienil o možnosti oprávneného pri repodaji uplatniť si náhradu paušálnych trov starej exekúcie. Táto veta však v uznesení nie je nijakým spôsobom bližšie argumentačne rozvedená, jedná sa len o jednoduchú konštatáciu neodôvodňujúcu prečo by mal súd rozhodnúť inak ako je zakotvené v § 9 ods. 3 ZoUNEK (contra legem) a pokiaľ oprávnený na uvedený nárok nedisponuje exekučným titulom. Nemožno ju preto považovať za zaujatie stanoviska ústavného súdu k výkladu a aplikácii ustanovenia § 9 ZoUNEK. Naopak, ústavný súd vydal v nedávnej dobe rozhodnutia, ktorých predmetom boli práve uznesenia tunajšieho súdu o nepriznaní trov starej exekúcie oprávneným v novom exekučnom konaní (napr. IV. ÚS 622/2021 z 07.12.2021, I. ÚS 489/2021 z 14.12.2021, I. ÚS 493/2021-20 z 14.12.2021, I. ÚS 492/2021, IV. ÚS 631/2021 z 07.12.2021), kde ústavný súd sa k vyššie uvedenej vete aj priamo vyjadril, keď konštatoval: „...ústavný súd v nedávnej dobe opakovane odmietol ústavné sťažnosti oprávnených namietajúcich porušenie ich základných práv v exekučnom konaní výzvami na úhradu trov starých exekúcií v upovedomeniach o zastavení starých exekúcií vydaných súdnymi exekútorami podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Ústavný súd v nich vyslovil názor, že „sťažovateľovi nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky“. Tento názor však nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie teraz

prerokovanej veci. V spomínaných rozhodnutiach nešlo o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýkal podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (ratio decidendi), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie. Už citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľa spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však s odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky (IV. ÚS 512/2021). Okresný súd sa s argumentom sťažovateľky o právnej záväznosti názoru ústavného súdu vysporiadal ústavne prijateľným spôsobom a nie je dôvod na tomto mieste opakovať jeho už zhrnuté úvahy. Nosný záver okresného súdu, že v novom exekučnom konaní nemá sťažovateľka proti povinnému nárok na vymoženie náhrady paušálnych trov starej exekúcie, ktoré uhradila súdnemu exekútorovi na základe upovedomenia spojeného s výzvou, nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nepopiera zmysel aplikovanej právnej úpravy týkajúcej sa exekučného konania či tzv. starých exekúcií (bližšie napr. I. ÚS 224/2020) a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie. (bod 19-21 odôvodnenia rozhodnutia IV. ÚS 622/2021)

13/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov bolo napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, sp. zn. 35Ek/904/2022 zo dňa 20.04.2022 vecne správne, v dôsledku čoho sudca podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§